

Pa to je ništa

Zašto da pišem o drugim ljudima koje nisam poznavao, situacijama koje nisam doživeo ili predelima koje nisam video?

Da li je moj svet nešto za druge?

Šta je iz prošlosti i sadašnjost?

Šta je iz sadašnjosti i budućnost?

Da li me je strah da o sebi i ono najgore?

Da li će uspeti o drugima samo ono najbolje ili kako ko prođe?

Moj Eros nije imao snagu i moć koja će spojiti svemir!

Moj jezik iz Zemlje Japoda je jezik pesnika legionara u IV sretnoj Flavijevoj legiji u Singidunumu.

Šta mi sve ovo treba!

U crno-belom filmu Pitera Bogdanovića, Poslednja bioskopska predstava, ima jedna scena: majka i sin sede za malim kuhinjskim stolom naslonjeni stolicama na zid, naizgled opušteno piju piće i razgovaraju. Na sinovljevo pitanje, majka treba da ispriča njena privatna lepa životna iskustva. Opuštena i čini mi se malo zaneta pićem, ona je ispričala jednu uspomenu.

I to je sve, razočarano je pitao sin i neprijatno završio rečenicu: pa to je ništa!

Kako možeš reći da je to ništa, to je moj život, rekla je majka.

Sin je žustro ustao i otišao. Prema njenom izrazu očiju, majka je ostala u svojoj životnoj uspomeni. Nepromišljena reakcija sina nije je pokolebala.

Tako sam ja doživeo i zapamatio tu, meni bar, antologijsku scenu. Ako sam sve ili ono bitno iz tog filmskog kadra pogrešno zapamatio i povezao, i ako to i nije neka baš antologijska scena, onda sa ovim što sledi imam veliki problem.

Imena su zamenjena, ne zbog šifriranja i da se nešto prikrije ili navede na pogrešan trag.

Samo otvorenog srca u pokušaju da ovo nešto ili ništa možda bude dostupnije i onom što se provlači kroz Framov moreuz u kolapsu santi leda i drugome na užarenom pesku Ostrva mačaka koje pripada Bahamima.

1969 Nebo nad Korkirom Melenom

Kao proročanstvo iz prvog razreda osnovne škole, tumačio sam pohvalu učiteljice Helen da sam od svih najlepše pisao slovo K. Sve se vrtelo oko slova K. Grad u kome sam živeo zvao se Karlstadt, ali je meni uvek bilo lakše da ga zovem i njegovim drugim imenom Karolivaroš.

Stalno sam se vraćao na to slovo K, kao znak da će se možda u životu baviti knjigama.

Kako sam bio među višima u razredu, sedeо sam u poslednjoj klupi. Prvog dana u školi kolenima sam se odupirao od ivicu stola i njihao zavaljen u stolici. Iza mene bio je zid i nisam nikome smetao. Ja ni sada ne mogu pravilno da objasnim zašto sam to radio. Nagadам, možda sam mislio da je u školi mnogo toga dopušteno i, svakako, nesvesno pokazivao neko svoje osećanje. Učiteljica Helen je prišla i kao opomenu da ne sedim tako, udarila me blago knjigom po glavi. Da li zbog toga ili ne, bio sam najmirniji đak u razredu i nekoliko puta sam na kraju školske godine dobio knjigu kao nagradu za tu svoju nečujnost, uviđavnost ili poslušnost.

U petom razredu, na jednom času, profesor Acer prokomentarisao je da sam lep kao curica. Debeli ili korektno, bucmasti učenik Vili, promovisao je tu napomenu u nadimak i uporno me zvao curica, da bih na ulici, kada mi je dolazio u susret, prelazio na drugu stranu ili bih se okrenuo i otisao u nekom drugom pravcu. Profesorica Verona, dok je nas nekoliko s čitankom u ruci stajalo ispred table i analiziralo neki tekst, optužila me je da čupam obrve. Ona sama je to vidljivo radila, čak neki put i na času. Sve se to dešavalo u školi koju su osnovali jezuiti, gde je i

Nikola Tesla bio učenik. Prepričavalo se da je u nekom momentu imao dvojku iz fizike. Kako god sam pokušao da se istaknem, završilo bi se neslavno. Pred kraj osnovne škole, u igri sam izvukao stolicu jednoj Ajdar. Svi su to radili, ali moja žrtva se nije dizala sa poda. Sve je prošlo dobro, bez posledica, ali sam bio strašno uplašen.

Iste te godine, bili smo na ekskurziji na Korkiri Meleni. Toliko sam insistirao kod profesora Acera da nas povede u diskoteku, da sam mu se smučio. I to nije bilo tipično za mene, šta mi bi? Sada, kada se vraćam u tu daleku prošlost, osećam toplinu prema njemu. Bio je on strpljiv i blag. Naravno, te večeri nisam razmišljao o teretu njegove odgovornosti za nas 30 užarenih. Sve je poveo, a mene je kaznio i ostavio u hotelu. Ja sam čak krenuo za njima, on me primetio na krivudavoj i slabo osvetljenoj cesti, prišao mi i naredio da se vratim u hotel. Njegovo je disciplinovanje stvorilo užasno osećanje odbačenosti. Vraćajući se u hotel, molio sam vanzemaljce da me pokupe i da nestanem. Nebo nad Korkirom Melenom je bilo vedro i bistro, prepuno zvezda i nade da nije svuda ova muka.

Tolika nabujala energija bespovratno je neiskorišćena odlažila u veliko ništa. Zlatni potoci želja tekli su kao da ih niko nije primećivao. Nisam imao sreću sa svojim cimerom. Nije bilo zajedničkog zezanja kao po nekim drugim sobama. Možda je bilo i pravog seksa kod jednog para. Kristor se već godinu dana ozbiljno zabavljao sa Mihaelom. Želeo sam da budem u sobi sa Bukerom, ali nisam. On i još dvojca bili su pod tušem, tako mi je delovalo kad sam slučajno naišao. Nisu me uključili, zatvorili su vrata od kupatila.

Eros Kurikulum, ne da nije dobro radio svoj posao, već sve katastrofalno suprotno.